

ESSEJ

Ambrozijansko pjevanje je živo

Petar Zdravko Blajić, Split

(nastavak)

Ako gregorijanski koral nazivamo i rimski koral ili rimsko pjevanje, jer ga je Rim prihvatio, usavršio i širio, onda ambrozijanski koral ili ambrozijansko pjevanje, što je uobičajeniji naziv, s većim pravom možemo nazvati milansko pjevanje jer je to pjevanje u Milanu nastalo, usavršavalo se i u Milanu ostalo do danas. Za gregorijanski koral kažemo da ga je Rim prihvatio, kao da time hoćemo sugerirati da mu korijene treba tražiti negdje drugdje. I zaista, to pjevanje je sretni rezultat mnogih raznorodnih i raznokrajnih elemenata koje je našlo plodno tlo u Rimu i također u njemu "velikog i moćnog zaštitnika". Ambrozijansko pjevanje je gotovo posve autohtono, romansko, apeninsko, milansko, bez velikih "lutanja" i bez potrebe za reformama.

Milano sebi prisvaja karakteristiku, kojom se osobito ponosi i Rim, da on prima i prihvaća sve što je lijepo i dobro pa dolazilo ono od bilo koga; doduše on uvijek to "začini" svojim *more ambrosiano*. Kada je prije tri godine u Milanu održan "Prvi kongres o ambrozijanskom pjevanju" (što nas je i potaklo da o ambrozijanskom pjevanju pišemo) doneseni su neki zaključci i pokrenute neke konkretne akcije od kojih je najznačajnija osnivanje *Centro Permanente Studi e Documentazioni*. Nedavnim posjetom tom *Centru* uvjerali smo se da on nije bio samo euforična želja trenutka nego da on danas živi i djeluje u svojih pet zamišljenih izdiferenciranih sektora:

1. razvoj i promocija ambrozijanskog pjevanja preko suradnje najkvalificiranijih stručnjaka.
2. sabiranje originalnih ili fotokopiranih tekstova svega što je već napisano o ambrozijanskom pjevanju od 1500. do naših dana, s metodičkim posuvremenjenjem novih publikacija.
3. posjedovanje mikrofilmova svih kodeksa ambrozijanskog pjevanja i po mogućnosti njihovo tiskanje u fotostatičke kopije koje bi onda zainteresirani mogli lakše posuđivati i sami nabavljati za samostalno proučavanje.

4. studij ambrozijanskog pjevanja u njegovim relacijama i interrelacijama s drugim repertoarima (pjevanjima).

5. stalno publiciranje i objavljivanje na sve moguće načine (simpoziji, predavanja, emisije. . .) svakog postignutog rezultata.

Spomenuti *Centar* ima sjedište u Milanu pri *Papinskom ambrozijanskom institutu Musica Sacra*, koji ove godine slavi 50. obljetnicu osnutka, o čemu drugom zgodom. Ovaj *Centar* u Milanu nije ipak apsolutna novost kao činjenica, a pogotovo ne kao želja, jer se je o potrebi tako ili slično koncipiranog *Centra* i prije "Prvog kongresa" 1987. govorilo desetljećima, gotovo od samog početka milanskog Papinskog ambrozijanskog instituta za crkvenu glazbu. Sada mu je novo ime, posuvremenjena organizacija, živa želja ojačati ga, proširiti i popuniti osobito na planu da se zainteresiranima može omogućiti temeljitije praćenje "životnog puta" i svih rezultata koje je na tom planu bilo tko i bilo gdje postigao.

Svoje veliko izvješće o "Prvom kongresu ambrozijanskog pjevanja" u milanskoj reviji "Terra ambrosiana" (kojim smo se i mi služili u našem eseju) muzikolog *Natale Ghiglione* završava riječima: "Sve rečeno i učinjeno, i ono što će se, nadamo se, još učiniti, počiva na uvjerenju da je ambrozijansko pjevanje jedan veliki umjetnički patrimonij Milana, Italije, Europe i Crkve, patrimonij umjetnosti i vjere kojega treba čuvati i njegovati ali ne i širiti i to ne zbog njegovih specifičnih sadržaja."

U ovome eseju *Ambrozijansko pjevanje je živo* govorili smo gotovo samo o povijesti toga pjevanja i o nastojanjima da se ono u ovo naše vrijeme ispravno valorizira i užčuva a samu teoriju pjevanja nismo uopće dotakli, za to, naime, postoji specifična literatura, upravo udžbenici, a kao demonstracija pjevanja, osim što bi bilo najidealnije to poslušati u samoj milanskoj katedrali za vrijeme liturgije, imamo brojne LP i kasete, do kojih se može lako doći.

(Svršetak)